

Egyedül vagyunk

2012 október 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

1956 novemberének alighanem a legmegrendítőbb pillanata az volt, amikor a Magyar Szabadságharcos Rádió elhallgatott – miután a világba, a semmibe kiáltotta a végveszélybe kerültek hívójelét: Mentsétek meg lelkeinket. S. O. S. Válasz rá az ágyúdörgés volt innen közelről.

A fegyverzajban hangosodik föl igazán, s lesz elviselhetetlenné a belső csönd – ha a léleké, ha egy nemzeté. Megy le a lépcsőn egy gyerek viharkabátban, húzza a lábát, minél később érkezzék meg oda, ahol a végső csönd várja, mögötte a fegyveres merev arccal, feszesen célra tartva a géppisztolyt, a gyerekarca a csoszsanó láb elé figyel, de a száj megmozdul, a csöndre csak egy válasz lehetséges, halkán mondani kezdi a Himnuszt. És már mindenki áll és énekel. Egyedül vagyunk, és együtt vagyunk.

Évfordulós ünnep valahol Magyarországon, egy olyan helyen, ahol mindenki ismeri egymást, ahol van még iskola, sőt zeneiskola is, kastély és horgásztó, van szobra a rendszerváltoztató kormányfőnek, s ahol eleven hagyomány az, hogy 1849 áprilisában itt akarták kiszabadítani a falusi magyarok az Olmützt, majd a pesti kivégzőhely felé hurcolt első magyar miniszterelnököt. Ahol működik vagy egy tucatnyi „civil” szerveződés, és ahol az egyik legújabb „közéleti” esemény egy népszavazás: legyen-e iskolai egyenköpeny vagy ne? A válaszok kétharmada „igen”, és ennek nagyobbik fele azt az érvet támogatja, hogy „erősíti az összetartozás érzését”.

Ünnepi szónoklatra kaptam meghívást, készültem is rá becsülettel, de ahogy a sok gyereket nézem a pódiumról, felejttem a kötelező frázisokat és üzeneteket, mert mintha magamat látnám ötvenhat évvel ezelőtől valahol a József körút és az Üllői út sarkán, ahol ma egy kis bronzfigura emlékezik a „pesti srácokra”, és egy utcával arrébb meg más kis bronzfigurák a Pál utcai fiúkra. Diadal a vereségben, örök dicsőség a mindig megismétlődő csatavesztésekben – Óh, magyar 20. század...

Iskolás fiúk mint a honszerető és honvéd hazafiság metaforái és mementói a századelőre és a századközpre, őket idézzük most egy új századon, én nosztalgizálva, ezek a gyerekek meg hittel és kíváncsisággal és buzgalommal, itt a vörösisszappal meggyilkolt Marcal közelében, ahol valaha – egy kicsit több szerencsével – talán még Napóleon seregét is megállíthattuk volna... Legendák és valódiságok együtt az emlékezetben.

Jó így együtt, és azért tőnnek torokszorítóan hitelesnek a „fellépők”, a forradalom szavaiba és képeibe áttűnő mai gyerekek, mert oly gyanútlanok. Mint Nemeček és Mansfeld Péter. Nem tudják még azt, hogy együtt is egyedül vagyunk. A grund, ha el is foglaljuk, ha meg is tartjuk, soha nem lesz a miénk. A Corvin köz is legfeljebb csak akkorra, amikor már emléktáblákat fényesít a falakon a kegyelet. Hogy példát adhatunk forradalmas elszántságból és hitvédtől igyekezetből, lehetünk láng és pajzs, Európa nem hallja meg soha az S. O. S.-ünket. Persze nem Európa, hanem az a rákos burjánzat, amit Nyugat-Európa, az „európai civilizáció” kinövesztett és egyre vadabban sarjaszt magából és maga ellen. Meg hozzá mindaz, lüktető keléseként, amit a történelem a közvetlen

szomszédságban nem engedett meggyógyítani.

Brüsszel és Bukarest. Fico és Ferlinghetti. Feldúlt örvények és a bugris „liberális jogvédők” az endekás Lipcsében. Osztrák mocsok a Rába habjain, osztrák rendőrgyilkos a magyar közúton, és ki tudja, milyen pedigri? mintha-magyar nemzetgyalázó a bécsi televízióban. És – gyalázatos alantasság ilyen? I beszélni most az ünnepen – az unió vezéreinek most az a legfontosabb, hogy negyedével növeljék a béreiket, és minket költségvetési ezrelékekkel alázzanak napról napra. Ezek (ők) most a címlapképek a Nobel-békedíjjukkal. Ahogy 1956-ban a Time-ban a magyar szabadságharcos volt az év embere. Az lett volna? I lett volna – el?tttem a kép –, ez a Rambóba oltott dél-balkáni haramia? Az évé magáé? Amikor ugyanúgy eladtak, mint valaha Batthyányékat. Együtt és uniszónó a „szabadelvők” és a világrend nyugalma érdekében minden eszmét fel- és eladó „konzervatívok”. És sehol egy támogató szó. Sehonnán a hang, amely Trianon után olyan jól- esett: igazságot Magyarországnak.

Persze az egyedüllét, ha nem pusztulsz bele, lehet termékenyítő állapot. Ezt tanuljuk Mohács óta folyamatosan. Inkább kevesebb, mint több sikerrel. És ebbe az iskolába hív a mai idők is. Ez az örök magyar lecke. Amiből nem lehet, nem lenne szabad megbukni, mert a bukás mindig elbukás is egyben. Ha kizáródsz a világból, vedd tudomásul a másságot. Ami onnan nézve idegenség, az a mi tulajdonunk: tulajdonságaink és értékeink. Ha van ezeknek a legeslegújabb magyar esztendőnek hozadékuk, alighanem ez: rákényszerít arra, hogy magunkba nézzünk. Miközben nem adjuk fel protestáló énként sem. Közhely – próbáltam is elmondani a jánosházi gyerekeknek –, hogyha tudjuk, honnan jöttünk, hogyha tudjuk, „a harcunkat megharcoltuk”, akkor jó esélyünk van rá, hogy megtudjuk, kik is vagyunk. És akkor – talán – még arra is, merre tarthatunk. Persze csak ha együtt vagyunk, ha kivetjük a nem közénk valókat, és ha magunk közé hívunk mindenkit, akit közénk kívánkoznak vélünk.

Alexa Károly - magyarhirlap.hu

Ajánló